

Istorinis meilės romanas

ARISTOKRATŲ
3
VESTUVĖS

JANICE
PRESTON

Negaliu apie
tave negalvoti

JANICE
PRESTON

Negaliu apie
tave negalvoti

Vilnius
2024

Čeritono abatija, ankstyvas 1817-ųjų rugsėjis

Kad ir kaip stengėsi, ledi Džeinė Kolbruk nevaliojo užgniaužti jaudulio, kilusio tėvo karietai įvažiuojant pro Čeritono abatijos – taip vadinamas jų galingojo kaimyno Čeritono hercogo dvaras Devonšyre – vartus. Olivija, hercogo dukra ir Džeinės vaikystės laikų bičiulė, pranešė, kad jos brolis Aleksandras Bečampas pirmą kartą per ketverius metus grįžta namo; Džeinės širdis spurdėjo iš susijaudinimo, trokštant greičiau jį pamatyti.

Aišku, šis apsilankymas nieko nepakeis. Džeinė jau seniausiai susitaikė, kad Aleksandras neatsakys į jos jausmus. Paskutinį kartą jiedu buvo susitikę pavasarį Londone. Netgi pašoko. Vis dėlto nepanašu, kad Aleksandras žiūri į Džeinę kaip į moterį ar ledi, kurią būtų verta merginti. Ne. Jam ji yra – ir visada buvo – tik sena gera Džeinė. Ji nususuko nuo lango; išvydus veriamą pamotės žvilgsnį, širdis suspurdėjo.

– Džeine, kodėl tokia rūgšti mina? Juk važiuoji į iškylą, o ne į laidotuves.

Džeinė prikandusi vidinę skruosto pusę pasiryžo neatsikirsti. Priešinimasis pamotei niekada neduoda

vaisių, o gyvenimas, kaip Džeinė spėjo įsitikinti, kur kas lengvesnis, nuleidžiant kandžias ledi Stouford replikas negirdomis.

– Tikiuosi, sutikusi serą Denzilį elgsiesi bent jau mandagiai, – toliau dėstė pamotė. – Jis buvo pakviestas... Praėjusį sekmadienį, sutikusi jį bažnyčioje, išreiškiau specialų pageidavimą.

Džeinė nurijo seiles. Pamotė iš paskutiniųjų stengėsi suporuoti ją su seru Denziliu Paikfordu nuo tos dienos, kai šis vyras – dar vienas jų kaimynas – ėmė rodyti susidomėjimą. Ir visai nesvarbu, kad mergina baronetui rodė atvirą neapykantą – pamotė taip troško kuo greičiau atsikratyti ką tik dvidešimt trečiąjį gimtadienį atšventusios podukros, kad net įkalbėjo jos tėvą prie kraičio pridėti papildomą tūkstantį svarų.

Džeinė užtikrintai žinojo tik viena: jei kada nors *ištekės*, nieku gyvu akiai neklausys visų sutuoktinio įsakymų, kaip dabar klauso pamotės. Džeinė gins savo nuomonę. Nuo pat pradžių. Vis dėlto nelengva pakeisti viso gyvenimo įpročius – juk pamotė, auginusi Džeinę nuo kūdikystės, dalydavo įsakus namiškiams nelyginant imperatorienė.

– Madam, tikiuosi, nenorite apkaltinti manęs šiurkščiu elgesiu?

Išgirdęs šiuos žodžius, įsikišo tėvas:

– Brangioji, Džeinė su aplinkiniais visada mandagi. – Belieka jam tik padėkoti už dar vieną bandymą apginti savo dukterį iš pirmosios santuokos, nekreipiant dėmesio į žiaurų antrosios žmonos elgesį. Džeinė negalėjo kaltinti tėvo už tai, kad jis taip retai įkiša trigrašį. Juk ir

pati dažniausiai pasirenka tylėti, užuot daugeliui dienų pasmerkdama namiškius kęsti įtampą.

– Stoufordai, puikiai žinai, jei noriu pasiekti savo tikslą, Džeinė turi elgtis *ne šiaip* mandagiai. Pagalvok... ar jau pamiršai, kad kitais metais debiutuos mūsų mėloji Miranda? Kaip gėdinga, kad jos vyresnioji sesuo *vis dar* netekėjusi!

Pamotė nužvelgė podukrą nuo galvos iki kojų, o štai Miranda – vyresnioji iš dviejų Džeinės seserų – tik kvailai išsiviepė.

– Turėjai puikią progą ištekėti *debiutinį sezoną* – ir ne už ko nors kito, o už nuostabiojo pono Romslio, kuris tau pasipiršo! Puiki partija tokiai nykiai mergiūkštei. Bet ne! *Jis* nepakankamai geras *ledi Džeinei*. Maldavau sutikti, bet juk panelė Džeinė visada žino geriau! Nuo to laiko nesulaukei nė vieno gerbėjo dėmesio, ir dabar pasirodė seras Denzilis. Tu *tokia* užsispyrusi. Visada taip sakiau.

Karietos salone, kur spietėsi visa šeima, buvo labai karšta; ledi Stouford, kurios veidas po jausmų protrūkio įgavo burokėlių atspalvį, vėl susmukusi ant pagalvėlių įnirtingai švytavo vėduokle. Džeinė nususuko, visa esybe jausdama puikiai pažįstamą skausmą. Pojūtis toks įprastas, kad mergina beveik nekrepė į tai dėmesio. Širdgėla dėl meilės be atsako.

Išties! Juk Džeinė buvo tokia naivi? 1813-ųjų kovo mėnesį Bečampų šeima dalyvavo abatijoje surengtose Olivijos ir lordo Hugo Alasterio jungtuvėse, paskui visi patraukė į pokylių sezoną Londone. Tais metais debiutuodama aukštuomenėje Džeinė puoselėjo tiek

vilčių – neabejojo, kad Aleksandras pagaliau pamatys ją kaip jauną ledi, o ne menką erzinančią kaimynę, vaikystės dienomis sekiojusią jam iš paskos.

Dvejais metais vyresnis Aleksandras – Džeinės didvyris. Jis išmokė ją jodinėti, o Džeinė noriai kartu leisdavosi į nuotykius, kurie baigdavosi vienokiais ar kitokiais nemalonumais. Vis dėlto Aleksas dažniausiai prisiimdavo kaltę; Džeinė žavėjosi jo drąsa, susidūrus su siaubingu tėvo įtūžiu.

Visgi prasidėjus pirmajam Džeinės pokylių sezonui viltys žlugo. Londone Aleksas su ja elgėsi lygiai kaip Devonšyre – kaip su dar viena jaunėle sesute. Nors per daugelį metų herojiškas Džeinės susižavėjimas virto meile, Aleksas panašių jausmų nepuoselėjo – argi galima jį kaltinti? Apie jo, kaip įgudusio meilužio, gebėjimus jau sklandė legendos, tad nieko keista, kad nelaimingai ištekėjusios aukštuomenės damos siekė jo dėmesio. Ir kaip Aleksas galėtų susidomėti tokia nykia, nuobodžia moteriškaite kaip *sena gera Džeinė*?

Nors pradžia buvo nepalanki, Džeinės meilė, kursoma aklos vilties, kad vieną dieną Aleksas praregės ir pripažins sielų giminytę, niekur nedingo, todėl mergina ryžtingai atsisakė pono Romslio pasiūlymo; ir kaip galėjo susisaistyti su kitu vyru, jei jos širdis priklauso Aleksui?

Vėliau ėmė apgailestauti, nes per visą šį laikotarpį daugiau nesulaukė nė vieno pasiūlymo, o Aleksas vis nesirodė Devonšyre. Jiedu kasmet per pokylių sezoną susitikdavo Londone, ir dabar Džeinė jau buvo susitaikiusi, kad Aleksas visada laikys ją tik senąja žaidimų drauge.

Šiuo metu ji mielai ištekėtų. Troško turėti šeimą ir pabėgti nuo nesiliaujančių pamotės priekaištų. Vis dėlto Džeinė *ne už ką* netekės už sero Denzilio Paikfordo. Netrukus keturiasdešimties sulauksiantis Paikfordas per daug geria, jo dantys pūva, manieros prastos, o kalbėdamas kone visą laiką puikuojaš medžioklės trofėjais.

Verčiau visą gyvenimą praleisti su pamote nei su *tokiu* žmogumi.

Karieta sustojo. Džeinė nužvelgė tokias širdžiai mielas akmenines abatijos sienas... Vaikystės dienomis tai buvo antrieji jos namai... Staiga užplūdo prisiminimai... laimingos vaikystės aidai...

Grantamas, grėsmingasis hercogo liokajus, nedelsdamas erdviu koridoriumi nulydėjo juos iki plačios pievos užpakalinėje abatijos dalyje, kur kitas patarnautojas pasiūlė punšo ir limonado. Jau buvo susirinkę apie penkiasdešimt svečių – Džeinė daugelį veidų atpažino, bet ūmai žvilgsnis ėmė klajoti ieškant...

Širdis suspurdėjo, o paskui ėmė daužytis pašėlusiu tempu. Nors Džeinė jau susitaikė, kad jos meilė niekada nesulauks atsako, vis tiek nevaliojo užgniaužti jausmų.

O štai ir lordas Aleksandras Bečampas – aukštas, plačių pečių, neįtikėtinais patrauklus, pasižymintis išraiškingais visiems šeimos vyrams būdingais bruožais: tvirtas žandikaulis, lenkta nosis, menki skruostai, daili burna ir dėmesį kaustančios akys po tiesiais, tamsiais antakiais. Aleksas stovėjo kiek atokiau nuo minios šalia vyresniojo brolio Dominiko, dar vadinamo lordu Eivonu; Džeinė pastebėjo, kad Dominikas stengiasi nuraminti karšto būdo jaunėlį.

Broliai būtų neįtikėtinai panašūs, jei ne odos ir plaukų spalva: Dominikas, kaip ir Olivija, tamsiaplaukis ir sidabraspalvėmis akimis, o štai Aleksas iš velionės motinos paveldėjo tankius rausvai rudus plaukus ir gintarines akis. Brolių būdas smarkiai skyrėsi. Dominikas visada buvo pareigingas, atsakingas sūnus. O štai Aleksas, kiek tik Džeinė atmena, mėgo maištauti prieš tėvą – tai viena iš priežasčių, kodėl taip ilgai nesirodė abatijoje. Džeinei buvo žinomas ir kitas motyvas – tai skausmingi prisiminimai, persekiojantys Aleksą kiekvieną kartą sugrįžus... prisiminimai apie tą dieną, kai pavėsinėje prie ežero aptiko motinos lavoną.

Aleksas niekada nepasakojo Džeinei apie tos dienos įvykius – tuo metu jam tebuvo septyneri, ir po to ištisis metus nepratarė nė žodžio; vis dėlto Olivija jau kadaį Džeinei papasakojo apie naktinius Alekso košmarus. Jaunai, jautriai Džeinei jo pagailo, tačiau ji niekada neįstengė sugriauti užkardų, kuriomis Aleksas apsistatydavo kas kartą kam nors išdrįsus prabilti apie lemtingąją dieną ar tąsyk kilusius jausmus.

Aleksas niekam – netgi šeimynykščiams – neleisdavo apie tai prasižioti.

Dominikas kalbėjo, o štai neramus Alekso žvilgsnis klajojo po minią; Džeinė net krūptelėjo, kai jaunesnysis Bečampas įrėmė į ją gintarines – pasak Dominiko, nelyginant tigrą – akis. Šyptelėjęs Aleksas paragino Džeinę prieiti. Kulniuojant pirmyn jos skruostukai nuraudo; Džeinė bandė nutaisyti ramų veidą baimindamasi, kad akys gali išduoti jausmus. Juk merginai būtina turėti šiek tiek išdidumo.

– Džeine! Kaip gera tave matyti! Vis dar mėgsti pliuškentis ežere kaip anksčiau?

– Aleksai! – sušnypštė Dominikas. – Dėl Dievo meilės, pagalvok prieš praverdamas burną, gerai? Ar taip pat kalbėtum ir su bet kuria kita pažįstama mergina?

– Su Live kalbėčiau. – Aleksas mirktelėjo Džeinei. – Juk Džeinė viena iš mūsų... Etiketo taisyklės jai nė motais, tiesa, Džeine?

Mergina papurčiusi galvą nutaisė šypsena. Ją nusiūsmelkė pralaimėjimo jausena – tarsi į pilvą būtų įsimetęs švininis pasvaras. Tai dar vienas įrodymas – jei jų dar reikia, – kad Aleksas Džeinę visada laikys tik vaikystės dienų bičiule.

– Žinoma, man nesvarbu. Galų gale, Aleksai, esu pratusi prie tavo erzinausių juokelių – visą laiką juos girdėdavau.

Jaunėlis Bečampas dar sykį vyptelėjo.

– Štai! O ką aš tau sakiau, Domi? – Aleksas apglėbė Džeinės pečius ir trumpam prisispaudė prie šono. – Kaip laikosi ta sena ragana?

Dominikas užvertė akis.

– Paliksiu judu, – pasakė jis. – Džeine, prašau, pabandyk sustabdyti mano nepakenčiamąjį brolelį, kad daugiau nieko neįskaudintų. Aleksas jau spėjo įpykdyti lordą Vagstafą pastabomis apie jo žirgų būklę, o man tikrai reikia žvilgtelėti, ar Libertei reikia pagalbos... Ji išėjo jau taip seniai.

Libertė yra naujoji Dominiko žmona – jiedu šiomet susitiko Londone, išimylėjo ir susituokė, nors Libertė

nėra tobula aukštuomenės ledi, kokią Dominikas ketino nusivesti prie altoriaus. Džeinė su Liberte susipažino Londone, kur birželio mėnesį įvyko jungtuvės; Džeinė pagalvojo, kad ši mergina Dominikui kuo puikusiai tinka, nes padeda jam atsikratyti perdėtai rimto požiūrio tiek į gyvenimą, tiek į patį save.

– Ką nors praleidau? – Džeinė susimąstė, kodėl Libertei reikia pagalbos.

– Tai dėl jos šuns, – patikslino Dominikas. – Niekada nemačiau didesnio nutrūktgalvio. Negali išbūti nė penkių minučių neiškrėtęs kokios nors išdaigos.

– Kalbi apie Romeo? – Libertė kiek anksčiau šiais metais Londone išgelbėjo benamį šunį.

Dominikas linktelėjo.

– Jis ir vėl įsliūkino į virtuvę, parvertė ašotį su grietinėle ir ėmė vaišintis puode sumuštu sviestu, o juk tarnai po visų paruošiamųjų darbų ir taip vos pavelka kojas. Libertė ketino jį sugauti ir uždaryti. Niekaip nesuprantu, kodėl ji pasišovė čia atsivežti tą šunį!

– Domi, mūsų neapgausi. Tu visai kaip Libertė beprotiškai myli tą padarą, – pareiškė Aleksas, baksnodamas brolių.

Dominikas sukando dantis.

– Aš jo *nemyliu*, viso labo pakenčiu.

– Ar ne todėl vakar, man atvykus, šunaitėlis tįsojo tavo sterblėje? Džeine, Domis kasė jam ausis ir kuždėjo visokias meilybes.

– Niekai! Nedariau nieko panašaus. Susitiksime vėliau.

Aleksas stebėjo tolstantį Dominiką nutaisęs šypseną, kuri atrodė ir klastinga, ir atmiešta pasitenkinimu;

galiausiai jaunėlis Bečampas sutelkė dėmesį į Džeinę. Ji atplėšė žvilgsnį vyrui nuo lūpų, tačiau skruostus vėl išmušė iškalbingas raudonis.

– Kaip jautiesi grįžęs po tokios ilgos pertraukos?

Aleksas kilstelėjo viršutinę lūpą.

– Kaip visada. Atvažiavęs trokštu greičiau sprukti.

– Negali būti, Aleksai. Daugelį metų nebuvai namuose. Čia visi tavo šeimynykščiai... juk nori su jais praleisti šiek tiek laiko?

Džeinei kalbant Alekso akys klajojo po minią; ji pastebėjo, kad išvydus hercogą Alekso akyse sušmėžavo ilgesys – taip nutikdavo beveik visada, jam žvelgiant į savo tėvą. Ko gero, Aleksas norėtų su tėvu palaikyti tokius pačius lengvabūdiškus santykius kaip Dominikas, tačiau nežinojo, kaip viską pakeisti, – kiek tik Džeinė pažįsta Aleksą, jo ryšys su tėvu visada buvo įtemptas. Ilgesinga išraiška ilgai neišsilaikė. Netrukus nostalgiją pakeitė niūrumas.

– Gali būti. Čia jau ne mano namai, dabar gyvenu Foksburne. Nekalbėkime apie tai, Džeine. Verčiau papasakok, kaip gyvuoja Dievaitė.

Džeinei užgniauzė gerklę, išgirdus mylimos kumelės vardą.

– Ji nugaišo, Aleksai. Pernai.

Vyro veide šmėkstelėjo nuoširdi nuostaba ir užuojauta.

– *Pernai?* Kodėl man nepranešei?

– Kaip galėjau tai padaryti? Čia niekada nesilankai, o Londone... viskas kitaip.

– Bet... Dievaži, Džeine. Apgailestauju. Kuo dabar jodinėjai?

Žirgai visuomet buvo abiejų bendra aistra, o Aleksui jie – viso gyvenimo meilė. Foksburno dvare jis veisia ir treniruoja žirgus – jau pelnę puikią reputaciją kaip asmuo, tiekiantis aukščiausios klasės jojamuosius ir kinkomuosius ristūnus.

– Sende.

– *Sende?* – Aleksas pratrūko kvatoti, bet labai greitai vėl surimtėjo. Dirstelėjęs į Džeinę, suraukė antakius. – Pamaniau, juokauji, bet, kaip matau, ne. Ir kaip tokia puiki raitelė gali tenkintis vos kojas pavelkančia senute Sende?

– Pasak tėvo, neverta man pirkti naujo žirgo, kai Sendė stovi dyka.

– Taip sakė tavo *tėvas*? Dabar jau tikrai nori mane apgauti – jis visada didžiavosi tavo, kaip raitelės, gebėjimais. Čia nagus prikišo ta nukaršusi žiežula, tiesa? Ką ji *rezga*?

Džeinė, jausdama pažeminimą, išraudo. Pamatės planas – paversti Džeinės gyvenimą tokiu nepakenčiamu, kad santuoka su seru Denziliu jai atrodytų geriausia išeitis. Bet su Aleksu Džeinė šios temos tikrai negvildens.

– Ar man šnektelėti su tavo tėvu, Džeine? Foksburne turiu kumelaite, kuri puikiai tau tiktų... Atiduočiau už nedidelę kainą. Perpus pigiau, nei yra verta.

Aleksas nepasikeitė. Visada buvo pasiruošęs apginti Džeinę, jei tik kas nors pasielgdavo su ja nesąžiningai. Matant, kad globėjiški Alekso polinkiai niekur nedingo, Džeinę užliejo maloni šiluma. Gal Aleksas jos nemyli, tačiau bent jau rūpinasi. To turėtų užtekti.

– Nereikėjo tau nieko sakyti, Aleksai. Tėvas viską išplepės pamotei; puikiai žinai, ji supyks, jeigu pamanyš, kad skundžiuosi savo likimu. Nereikia kelti bangų, tačiau vis tiek dėkoju už pasiūlymą.

– Tu perdėm atlaidi, Džeine. Visada taip sakiau. Tik pagalvok, kiek kartų man atleidai! – Aleksas mirktelejo Džeinei, sugrįžus bendriems prisiminimams abu nusišypsojo. – Jei nepageidauji, laikysiu liežuvį už dantų. Ką gi, man jau reikia eiti. Visai to nenoriu, bet tetai Sesilijai ir pamotei pažadėjau bendrauti su kitais svečiais. – Alekso tėvas prieš penkerius metus vedė antrą kartą. – Tikiuosi, vėliau dar pasimatysime.

Aleksui pasišalinus, Džeinė galutinai neteko pasitikėjimo savimi, kaktą surakino skausmas. Mergina atsainiai ją patrynė. Visai netroško artintis prie kurios nors iš garsiai tarškančių grupelių, pažirusių pievelėje. Pamotė šnekučiavosi su seru Denziliu Paikfordu; Džeinė apsiskuto, tėvo žmonai nespėjus nė pamojuoti. Tokios apgailėtinos nuotaikos Džeinė nevaliotų pakęsti to nuobodos.

Pro vartelius išsliūkino į netoli pievos plytintį obelų sodą, paskui patraukė į miškelį, kurio pakraštyje telkšo abatijos ežeras; sakoma, anksčiau čia gyvenę vienuoliai, norėdami papildyti savo mitybą, veisė jame žuvis. Galbūt gairus pakrantės oras padės atsikratyti galvos skausmo. Džeinės niekas nepasiges.

2

Mandagiai šnekučiuojantis su tėvo svečiais, Aleksą ėmė kaustyti įtampa. Jis ne čionykštis. Netgi tarp svečių ir šeimos narių jaučiasi vienišas. Izoliuotas. Svetimas.

Jis čia nesilankė nuo pat Olivijos vestuvių, ir dabar apsireiškė tik todėl, kad pirmą kartą po ketverių metų pertraukos visi Bečampai atsidūrė po vienu stogu. Kiti šeimynykščiai atkako jau prieš mėnesį; Aleksas sutiko dalyvauti kasmetinėje abatijos iškyloje, nes Dominikas pagrasino atvažiuosią į Foksburną ir pats atsitempsiąs brolių. Aleksas atvažiavo tik vakar, tačiau buvo tvirtai pasiryžęs rytoj pat pasipustyti padus.

* * *

Visą valandą ar net ilgiau lengvabūdiškai šnekučiuojantis ir gurkšnojant obuolių sidro punšą, kiekvieno kantrybė išsektų, o štai Aleksas net ir pastangų įdeda ne per daugiausia. Bent jau bendraudamas su žmonėmis. Žirgai... visai kas kita. Su jais Alekso kantrybė beribė. Šyptelėjęs ir pamojęs namo kryptimi, atsitraukė nuo nuodugnios diskusijos apie siaubingą praėjusių metų orą – kaime tai vis dar populiariausia pokalbių tema – ir paspruko, jausdamas, kaip tolstant nuo svečių įtampa

atlėgsta. Vos atsidūręs viduje, Aleksas patraukė į biblioteką, o iš jos – į terasą, gaubiančią rytinį abatijos sparną. Nulipęs laipteliais leidosi akmenimis grįstu takeliu, skiriančiu sodą į dvi dalis, tada įsmukęs pro buksmedžių gyvatvorėje išpjautą arką nuėjo tolyn tįstančiu keleliu. Neprabėgo nė minutė, o tikslas jau pasiektas – maži varteliai į dekoratyvinių medžių sodą.

Aleksas paskui save uždarė vartelius.

Vienas. Kaip visada. Kaip jam ir patinka.

Nieko, tik medžiai. Čia nereikia apsimetinėti. Ar palaikyti mandagų pokalbį paviršutiniškomis temomis.

Atrėmęs nugarą į buksmedžio kamieną Aleksas užsimerkė. Kaip ir tikėjosi, grįžti skausminga. Visa šeima išėjo jo pasitikti. Aleksas ištvėrė tetų ir sesers apkabimus, tačiau priartėjus rankas išskleidusiam tėvui viso labo paspaudė jam ranką; Aleksas, matydamas skausmingą tėvo veido išraišką, užgniauzė kalnę. Nevaliojo paaiškinti, kodėl jaučia tėvui tokį priešišumą, tačiau to paneigti neįmanoma. Kas kartą jiems susitikus Aleksas pasijusdavo lyg prieš plauką glostomas, pasprukti negalintis katinas.

Vakar, miegant senajame kambaryje, vėl sugrįžo košmarai. Ne tokie kraupūs kaip vaikystės dienomis, tačiau ir jų užteko, kad Aleksas imtų nerimauti, o ryte pabustų kankinamas gerai pažįstamos nuožmaus likimo nuojautos.

Vis dėlto malonu vėl susitikti šeimos narius. Ir mieląją Džeinę... vaikystės žaidimų draugę: riterio ginkla-nešę, karvedžio vadovaujamą eilinę ir kapitono įsakams paklūstančią piratę. Kaip gaila Dievaitės... Vienas

Dievas težino, ką sau galvoja Džeinės tėvas, leisdamas tai senai raganai skriausti savo vargšę dukterį.

Atsitraukęs nuo medžio Aleksas nusivilko švarką ir pasiraitojo marškinių rankoves. Ne taip jau dažnai – ypač šią vasarą – pasitaiko šiltų dienų be lietaus, žinoma, palyginti su praėjusiais metais, šiemet oras daug geresnis; ši diena būtent tokia – aukštame giedrame danguje šviečia saulė, dūzgia vabzdžiai. Aleksas, persimetęs švarką per petį, klajojo tarp medžių ir džiaugėsi tyla – nė nežiūrėjo, kur eina; ramybę kartais sudrumsdavo iškylautojų juoko protrūkiai. Tik apakintas į ežero paviršių atsimušančios saulės šviesos suprato, kur atsidūręs. Stabtelėjęs pajuto gerai pažįstamus traukulius pilve.

Aleksas neketino ateiti į šią vietą – juk būtent čia viskas ir prasidėjo. Motina čia užvis labiausiai mėgo leisti laiką. Vis dėlto kojos pačios jį čia atnešė. Be jokios abejonės. Kaip visada. Jau nematyti pavėsinės, iš kurios atsiverdavo ežero reginys; motinai mirus, tėvas statinį nugriovė ir toje vietoje velionės atminimui pasodino svyruoklinį gluosnį.

Per tuos metus, kol Aleksas nematė, medis gerokai ūgtelėjo ir dabar šakos jau siekė žemę; aplinkiniai medžiai ir krūmai – taip pat pasodinti motinos atminimui – suvešėjo atskirdami gluosnį nuo šalia esančio miško ir vandens telkinio.

Aleksas tiesiog stovėjo ir dairėsi; lėtai, nepermaldausiai iš praeities bedugnės paviršiun sunkėsi niūrus aidas. Gnaužiant kraupius vaikystės – tos vienintelės dienos – prisiminimus ir slegiant juos nelyginti

po antvožu, širdis daužėsi krūtinėje, ėmė šleikštulys. Aleksas turėjo jausmų valdymo praktikos. Aštuoniolika metų – jam buvo vos septyneri, kai motina mirė... kai buvo nužudyta.

Aleksas dar stipriau susigūžė, kaktą išpylė prakaitas. Nederėjo čia eiti – reikėjo pasilikti su kitais, kęsti pašnekisius ir juoką; kaskart, grįžus į vaikystės namus, viskas susiklostydavo taip pat. Nors ir kaip stengėsi, ši vieta traukė Aleksą lyg magnetas.

Ūmai tylą perskrodė kivirčas ir riksmas – Aleksas tuojau atkreipė dėmesį. Vis dar sukrėstas praeities, užklupusios jį nepasirengusį, apsižvalgė. Nieko nepamatė, tačiau iš už rododendrų buvo girdėti slopus verksmas ir tylūs keiksmi. Tokie garsai... Bandant susivokti, Alekso galvoje šmėkštelėjo prisiminimai. Jis nusikeikė ir apėjęs krūmus patraukė į miškelį. Kad ir ką pamatys, tai vis tiek geriau už galvoje sūkuriuojančias vizijas.

– Ne! Maldauju! Liaukitės!

Slopus. Maldaujamas. Atmieštas išgąščiu balsas.

Ne... *įbaugintas*. Išgirdęs skeliamą antausį, Aleksas pasileido bėgti gilyn tarp medžių. Teko apsukti dar vieną tankumyną.

Aleksą pagavo įtūžis – pykčio liepsna įkaitino kiekvieną nervų galūnę, kiekvieną raumenį. Atlėšęs nuo merginos nustūmė šalin kažkokį vyrą, beveik nekreipdamas dėmesio į alkoholio tvaiką. Tvojęs nedorėliui pasidžiaugė girdėdamas traškant kaulą ir matydamas ryškią trykštančio kraujo srovelę. Galiausiai parbloškė vyrą į šoną.

Mergina gynybiškai gūžėsi, tyliai verkiant kilnojosi nugara. Aleksas žino, ką reiškia taip jaustis... darsyk užgniaužė griausmingai priartėjusį prisiminimą. Tegu praeitis ir lieka praeitimi. Atsiklaupęs Aleksas apkabino nelaimėlę.

– Ššš... ššš. Jūs saugi. Jis išėjo.

Aleksas atpažino užpuoliką. Tai seras Denzilis Paikfordas, vietinis žemvaldys; kiek anksčiau, šnekučiuodamasis su Aleksu, nedorėlis jau buvo gerokai įkaušęs, o dabar klupinėdamas ir rankomis užspaudęs kraujuojančią nosį per medžių tankmę ėjo tolyn. Paikfordas už savo elgesį sulauks atpildo, bet vėliau.

Prispaudęs merginos kaktą sau prie krūtinės Aleksas, raminamai glostydamas nugarą, ūmai užčiuopė nuogą odą ir sudraskytą suknelę. Nervingas nelaimėlės verksmas pamažu liovėsi. Ji pabandė staigiai įkvėpti oro. Trumpam nurimo. Tada pabandė dar sykį.

– Štai. Jums niekas nebegesia.

Aleksas nuleido akis. Tik dabar suprato, kad ši mergina yra ledi... vadinasi, viena iš tėvo viešnių, o ne kokia tarnaitė ar žioplą, iš netyčių užklupta kaimietukė.

– Aleksai?

Ištarė tyliai, neryžtingai. Mergina pakėlė žvilgsnį – veidas išpurtes nuo ašarų, skruostas siaubingai įraudęs, akys, gaubiamos permirkusių blakstienų, pabrinkusios. Atpažinęs merginą, Aleksas krūtinėje pajuto nelyginant stiprų smūgį. Prisiminus antausį, vėl sukilo įniršis. Ir kaip galima pulti Džeinę, tokią mielą ir nekaltą merginą?

Ištrūkusi Aleksui iš glėbio, ji tirtančiomis rankomis grabaliojo suknelės atplaišas, norėdama prisidengti apnuogintas krūtis. Pasigirdus balsams, mergina baimingai išpūtė akis. Vis arčiau buvo girdėti šlamesys, keliamas pomiškį trypančių kojų. Greitai paėmęs netoliese nusviestą švarką Aleksas užmetė ant Džeinės, tada tebeklūpodamas pasisuko ir pažvelgė į merginos tėvus.

– Dieve, sere! Kas čia vyksta?

Lordas Stoufordas, Džeinės tėvas, degė iš pykčio. Atsistojęs Aleksas drąsiai stojo į akistatą, tačiau nespėjus ištarti nė žodžio prie Džeinės tėvo prisistatė merginos pamotė.

– Vaje! Tu, *nuodėminga melage!* Tau galas! – Pamotė atsigrėžė į sutuoktinį. – Stoufordai! *Daryk* ką nors!

– Bečampai! Tau teks atsakyti...

– Tėti! Ne! Aleksas mane išgelbėjo. Tai sero D-Denzilio darbas. – Džeinė sunkiai atsistojo.

– Taip ir supratau! – Priglaudusi delną prie krūtinės, ledi Stouford energingai švytavo kitoje rankoje laikoma vėduokle. – Vos pamačiusi, kad išsliūkinai su juo!

Aleksas susiraukęs dėbtelėjo į Džeinę. Juk negalėjo taip lengvabūdiškai pasielgti? Bet tada... Aleksas atkreipė dėmesį į ledi Stouford veido išraišką. Į pašaipų žvilgsnį. Jei ji tikrai *pamatė* Džeinę su Paikfordu, kodėl iškart nenusekė tiems iš paskos ir nesutrukdė?

Džeinė susvirduliavo, tuoj pripuolęs Aleksas čiupo ją už alkūnės, padėdamas išstovėti ant kojų. Mergina drebėjo, skruostais riedėjo ašaros. Aleksas bjaurėdamasis spoksojo į Džeinės pamotę. Kietaširdė ragana! Kas ji per moteris... kas ji per *motina?* Kur susirūpinimas į nelaimę

patekusios būtybės likimu? Būtybės, kurią augino nuo pat kūdikystės? Bet... juk ši pabaisa iš pat pradžių niekino Džeinę...

– Nieko panašaus. – Džeinė, norėdama viską paneigti, pašėlusiai purtė galvą. – *P-p-prisiekiu, tėveli!* Man įsiskaudėjo galvą, pamaniau, pasivaikščioti prie vandens padės. Denzilis sekė iš paskos. Jis *čiupo* mane.

– Koks skirtumas! Tavo reputacija sužlugdyta! – pergalingai plyšavo ledi Stouford. – Stoufordai! Tučtuojau surask serą Denzilį. Jis turi sugražinti Džeinei gerą vardą. Tada viskas bus gerai. – Su negailestinga panieka nužvelgė podukrą. – Neleisiu, kad savo nešlove užtrauktum gėdą ir seserims!

– Neee! – Tyliai, bet beviltiškai dejuodama Džeinė atsirėmė į Aleksą.

– Jokios užuojautos? – Bečampas dėbtelejo į ledi Stouford. Atgijo prisiminimai... kaip karštligiškai jau aną pokylių sezoną ši moteris bandė supiršti Džeinę su Paikfordu. Aleksas dar nepamiršo merginos pasidymimo šiuo sumanymu. – Tas šlykštus girtuoklis *užpuolė* jūsų dukterį! Ketino išprieivartauti, o jūs versite ją už jo *tekėti*?

Ledi Stouford išdidžiu žvilgsniu nusmelkė podukros gynėją.

– Versiu – taip pasielgtų kiekviena atsakinga motina. Džeinė pagaliau turės vyrą! Turėtų dėkoti. – Pamotė atsisuko į sutuoktinį, kurio veido išraiška bylojo, kad jis trokšta atsidurti už tūkstančių mylių. – Nagi, Stoufordai? Nestovėk čia. Eik ieškoti sero Denzilio. *Privalai* suprasti: Džeinė *turi* ištekėti, nes prarado skaistybę.

– Ne! Jis nieko... Aš vis dar... Aleksas spėjo jį sustabdyti, tėveli! *Maldauju*, tėveli!

– Stoufordai! Būtina pagalvoti apie kitas mudviejų dukteris. Dabar svarbiausia *jų* reputacija. Džeinė turi ištekėti.

– Tada *aš* ją vesiu. – Aleksas, paleidęs alkūnę, apkabino Džeinės liemenį ir prisitraukė prie šono.

– Aleksai?

Išgirdus šį balsą, Alekso širdis suspurdėjo. Stoufordams už nugarų pasirodė trys asmenys: Alekso tėvas, priekyje kulniavo dėdė Vernonas su dėde Zachu. Tėvas nužvelgė trijulę. Ilgiau paspitrįjęs į Džeinę, įrėmė į Aleksą klausiamą žvilgsnį.

– Kas nutiko? Paikfordas prisidirbo? Ką tik matėme jį išeinant iš miškelio.

Laimei, tėvas viską bemat suprato; Aleksas linktelėjo. Jis įsistebeilijo į sidabraspalves senojo Bečampo akis, pilve skausmingai jausdamas beviltišką meilę ir tą kas kartą užvaldantį nepageidaujamą pasidarygėjimą vyru, kurį taip troško besąlygiškai mylėti. Žengęs į priekį tėvas atsistojo šalia Alekso su Džeine.

– Šį reikalą galima nuslėpti, Stoufordai. Daugiau niekas nežinos, tik mes. Nebūtina Džeinės ištekinti.

Palengvėjimo akimirka buvo trumpa. Užteko vien žvilgtelėti į ledi Stouford, neva sutinkančia su senojo Bečampo nuomone, ir Aleksą išsyk apniko abejonės. Ši sena žiežula nurims tik pasiekusi savo tikslą – bet kokia kaina ištekinusi Džeinę.

Džeinė vis dar drebėjo lyg sužeistas paukštelis... atrodė tokia trapi... išsigandusi.

– Ne, – nejučia pasakė Aleksas. Atitraukęs rankas merginai nuo juosmens, sugriebė ją už pečių ir pastatė taip, kad galėtų pažvelgti tiesiai į užverktas akis. – Ledi Džeine Kolbruk... ar padarysite man garbę ir tapsite mano žmona?

* * *

Džeinės širdis daužėsi krūtinėje. Ji negali sutikti. Puikiai suprato, kad negali; toks jau tas Aleksas. Elgiaisi neapgalvotai. Daro tai, dėl ko vėliau pasigailės. Jis toks nuo vaikystės. Bet Džeinė neturi jėgų. Neturi stiprybės. Neturi ryžto. Baimė, kad pamotė privers tekėti už Paikfordo, perdėm stipri.

Džeinė jautėsi taip, lyg būtų pavirtusi maža plunksnelė, taigi dabar visai kaip trapi plunksnelė leidosi nešama vėjo.

– Taip.

Džeinė troško tik vieno – kad viskas pasibaigtų ir šie žmonės išsiskirstytų. Ji matė, jog hercogui neramu. O štai pamotė atrodė tokia patenkinta! Pagaliau nusiokratys įkyruolės podukros, lyg to būtų maža, jų giminė negrįžtamai susisaistys su Čeritono hercogo – vieno galingiausių ir įtakingiausių vyrų šalyje – šeima.

Džeinė, pavėluotai pajutusi stiprius sąžinės priekaištus dėl tokio poelgio teisingumo, čiupo Aleksą už rankos.

– Aleksai! Man nederėjo... Aš nevalioju logiškai mąstyti... Tau nereikėjo...

Uždususių balsu tariami pasipriešinimo žodžiai nutilo, Aleksui įsistebeilijus į Džeinę nuostabiomis,

rudomis, linksmomis akimis. Jis nutaisė įprastą atsainią, nerūpestingą veido išraišką, kuria prieš daugelį metų pavergė Džeinės širdį. Prisispaudęs merginą arčiau, Aleksas prikišo lūpas jai prie ausies.

– Nagi, Džeine. Viskas bus gerai. Pasilinksminsime.

Tokiais pačiais žodžiais Aleksas vaikystės dienomis viliodavo Džeinę ryžtis nutrūktgalviškiems poelgiams – jis norėdavo įrodyti, jog nepaklus taisyklėms, o štai ji griebdavosi bet ko, kad tik paspruktų nuo pamotės ir įsiteiktų vaikystės dienų herojui. Žinoma, jiedu visada susilaukdavo pasekmių, bet dabar Džeinė turi puikią progą visam laikui išsilaisvinti nuo ledi Stouford. Jai daugiau netektų prikąsti liežuvio, klausantis dar vienos tulžingos pamotės kalbos, kokia Džeinė nereikšminga ir niekam tikusi.

– Dėkoju.

Akies krašteliu pamačiusi rūstų hercogo veidą, mergina viduje krūptelėjo. Rodos, Aleksas taip pat pastebėjo, nes tuoj vėl apkabino Džeinės liemenį ir pažvelgė į savo tėvą; atkišęs smakrą ir iškėlęs galvą atrodė panašus į įžūlų berniūkštį, trokštantį pasipuikuoti drąsa.

– Tėve?

Akivaizdu, Aleksas meta hercogui iššūkį. Senasis Bečampas pajudino skruosto raumenį, bet galiausiai linktelėjo.

– Jei toks tavo troškimas, pradėsime ruoštis. Luktelėk.

Apsisukęs tėvas nuėjo; Džeinė pajuto, kaip Aleksas atsipalaidavo. Tada mergina nužvelgė kitus proskyroje pasilikusius asmenis. Pamotė jau tarškėjo tėvui

apie giminystės saitus ir nuostabias aukštuomenės vestuves, kurias pati surengs. Alekso dėdė lordas Vernonas Bečampas priėjo prie Džeinės su Aleksu, jam iš paskos sekė ponas Grėstokas – romų kraujo turintis grafo sūnus; jis vedė Alekso tetą Sesiliją, tačiau nenorėjo būti vadinamas *dėde*. Nors Džeinės pamotė aukština hercogą, jo svainį niekina ir nė nesistengia to nuslėpti.

– Aleksai? Kuo galėčiau padėti? – Lordas Vernonas – veide spindėjo susirūpinimas – apkabino sūnėną per pečius.

– Užčiaupk *ją*, kad nebetaukštų apie prabangias jungtuves, – atkirto Aleksas. Tada pažvelgė į Džeinę. – Džeine, apsigyvenk abatijoje. Negrįžk namo, neleisk, kad pamotė verstų tave paklusti *jos* norams. Nebent... *trokšti* skambių vestuvių?

Džeinė papurtė galvą. Nieko baisesnio negalėjo įsivaizduoti.

– Pamotė pageidauja prabangios ceremonijos, nes mano taip padėsianti seserims pritraukti jaunikių dėmesį.

Ponas Grėstokas kilstelėjo lūpą. Tada neskubėdamas nuėjo prie vis dar su tėvu kalbančios pamotės. Stoją tylą.

– Jaunieji pageidauja nedidelės šventės. Tik su šeimos nariais, – paaiškino jis.

Pamotei akivaizdžiai netekus savitvardos, Džeinės tėvas išraudo.

– Kuo jūs save?..

Priėjus lordui Vernonui, pamotė akimirksniu užsičiaupė.

– Ledi Džeinė gyvens abatijoje, kol Aleksas gaus leidimą, – tingiai dėstė jis. – Spėju, vyskupas neprieštaraus; nesijaudinkite, visą šį laiką Džeine bus puikiai rūpinamasi.

– Asmeniškai atvažiuosiu paimti jos daiktų, – pridūrė ponas Grėstokas. Pamotė ėmė burbėti, ant skruostų išryškėjo įtūžio dėmės. – Sakykime, po dviejų valandų? Jei tučtuojau išvyksite, pakaks laiko supakuoti panelės Džeinės mantą.

Abu vyrai, atsukę Džeinės tėvams nugaras, patraukė prie sužadėtinių.

– *Tai* ją nutildė, – mirkstelėdamas tarė lordas Veronas.

Džeinė per petį stebėjo tolstančius tėvus – pamotė piktai mostagavo rankomis. Nors mergina troško, kad jie pasišalintų, vis tiek buvo skaudu matyti išeinantį tėvą nepersimetus su ja nė žodeliu.

– Aleksai, gal tau reikėtų parvesti ją namo nelaukiant, kol sugrįš Leo, – pasiūlė ponas Grėstokas. – Ji patyrė sukrėtimą. – Kiek pritūpęs, kilstelėjo Džeinės smakrą ir įsistebeilijo į ją tamsiomis akimis. – Viskas bus gerai, mieloji. Tapai mūsų šeimos nare. Esi saugi.

Nerimas, kuri Džeinė juto pilve, nurimo ir išsisklaidė.

– Ačiū. – Dirstelėjusi į Aleksą, pamatė, kad jis piktai spitrija į ją. – Kas?

– Negali grįžti, vilkėdama sudraskytą suknelę. Aš...

Staiga Aleksas nutilo, ir Džeinė pažvelgė ten, kur žiūrėjo sužadėtinis. Prie jų artėjo hercogas, ant rankos užsikabinęs suknelę, šalia kulniavo ir hercogienė, Alekso pamotė.

Negaliu apie tave negalvoti

– Verni, Zachai, Aleksai... eime. Grįžkime prie svečių. Rozalinda pagelbės Džeinei. Kuo mažiau žmonių sužinos apie tai, kas nutiko, tuo bus geriau.

– Verčiau sugalvokime, kaip sustabdyti ledi Stouford, kad ji visoje apylinkėje neskleistų savo nuodų, – pasakė lordas Vernonas. – Rodos, mudu su Zachu ją nuvylėme. Suprantate, tik truputį. *Visai* netyčia. – Akių spindesys išdavė, kad jis visai neapgailestauja.

– Jau padėjau Stoufordams susivokti, kad jiems naujinga laikyti liežuvį už dantų, – įsiterpė hercogas.

– Sutikome juos grįžtant į namą, – pridūrė hercogienė, – ledi Stouford padarė klaidą – pabandė komanduoti Leo, reikšdama savo, kaip nuotakos motinos, teises. Manau, ji jau susitaikė, kad šiuo metu svarbiausi Alekso ir Džeinės troškimai. Ką gi, vyručiai, nešdinkitės, palikite mudvi su Džeine – turime gražinti jai padorią išvaizdą. Dinkite! Šalin!

Sudomino? Pirkite knygą
NEGALIU APIE TAVE NEGALVOTI
bene geriausia kaina **ČIA**

Istorinis meilės romanas

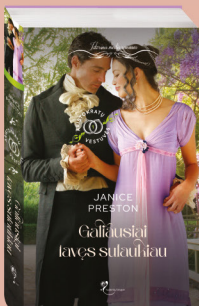

Aristokratų Bečampų pasaulis – ne vien pokyliai ir pramogos. Jame gausu ir paslapčių, kurias reikia atskleisti, ir drąsos įsimylėti taip, kad kelio atgal nebebūtų. O juk tikra aristokratų meilė vainikuojama vestuvėmis.

Patogi nuotaka

Bet ar jis taps sutuoktiniu, kokio ji yra verta?

Lordas Aleksandras Bečampas nuo vaikystės gynė ledi Džeinę Kolbruk. Taigi, pamatęs, kad ją ketinama ištekinti per prievartą, pats skubiai jai pasiperša! Vis dėlto Aleksas deramai neįvertino, kad žmonai reikia artumo, o jis nemanė galįs tai suteikti. Artėjant Kalėdoms, Aleksas supranta turintis susidurti su tamsiomis paslaptimis, temdančiomis jo santuoką...

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PRISILINK,
KAD SKAITAI!